

עדי צמח : שני-אפס-אפס

לקום. ראשית-כל יש לקום. כן: לקום. הלבנים על הכסא שמשמאל. גם החולצה שם. המכנסיים על הכסא השני. להתקרב אל שפת המיטה, לגחון. הנעליים. אחר-כך, השעון. הביצים, הפלאטה החשמלית, העגבניה, הלחם. לא — סכיני-הלחם קודם. החמאה. את העגבניה יש לחתוך לששה-עשר חלקים. יותר ממאתיים תנועות, שלא לדבר כלל על הגילות. את המיטה יש לסדר. מדבר התנועות. להתכופף, להרים, לנצר, לפרוש, למתוח, לקפל, לתחוב, לישר, להחליק. סרט ארוך: סרט נח. פעם ראיתי איך עושים זאת: אספנו פילמים. סדרה של מצבים, חלקי תנועות קפואות, מנותקות זו מזו לאורך הסליל: מדבר התנועות. הנה אני שם, ליד הלחם: חותך ימין ושמאל. ליד המראָה: תנועות ארוכות ומתוחות, מלמעלה למטה. אני אחר, מתכופף בפנינת החדר כנועל את הנעליים. אני אחר, קפוא בסרט הצילום, מחזיק שעון ביד אחת, מחייך. מזור: גם אני במיטה הוא אחד האניים האלה. שוכב בין הסדינים, מכורבל, מרצין פנים לעבר המצלמה, מעלה בדמיונו אניים אחרים.

לקום. בהחלט לקום. בלי כל תירוצים נוספים. ללחוץ על הכפתור, ושאר הדברים ייעשו מעצמם. המיתקן הוא אוטומאטי. לקום, ואחר-כך לגוע לאט לאט לאורך סדרת הפעולות המחכה לי. לבסוף איפלט אי-כך מן הקצה השני של מכונת-התנועות: גמור. מוצר משוכלל, הופק על פי שיטת הסרט הנע בתהליך... באולפני-ההסרטה של חברת... אתה מתקדם כמו קליע בחלל: נפלא לדעת שגלי הראדיו מנחים אותך, מובילים אותך אל המטרה. אל ארון-הלחם ובחזרה, משם אל המראָה, אל מכונת-הגילות. לבסוף תבוא ההתפוצצות: תמיד ידעתי שבראש הזה יש מטען גרעיני. אלא שהגוף אף הוא ייפגע. מי זה פילל כי דאנקן הוקן יש בו דם הרבה כלי-כך? תמיד מכונת-הגילות הארוורה.

לקום. והפעם באמת. היום יהיה מלא: הוא מחכה. ודאי אפגוש בו אי-שם. עם האבטורידאקט, לאחר שאפקיע אותו מן הדפים המחוטטים של הבחילה, אוכל לבנות את מכונת-המכונות. שווה בנפשך: המכונה המושלמת, האוטארכית, שמוצרה הוא חומר-הגלם שלה. הגלגלים המשומנים מסתובבים, המיסבים הכדוריים מחליקים, רצועות-העור מטפחות על גלגליהן בצהלה וגלגליה-השניים נתקעים זה בזה, כנס מתחדש. המכונה בלתי-המועילה, שאינה בוראת דבר, אינה משנה, אינה מכינה, אינה שנואה ואינה מבורכת. חפשית: תכליתיות ללא תכלית, ללא תיכלה. הכל יהיה סגור ולגיטימי בתוך עצמו, בלי בקשת צידוק מארון-הלחם, מן העגבניה המפולחת, השותתת

דם. הנה כך אתה מתחיל לאכול את עצמך מאצבעות הרגליים, מנועע ראשך במבינות על כל פרק ופרק עם שאתה פולט ברקיקה את העצמות הקטנות ומנסה לשמור על ארשת-פנים מכובדת גם כשעליך להתקפל כדי לאכול את הקיבה — שלא לדבר על הלב. אוטואירוזיזם? אחת היא. הרי זוהי מלכות-השמיים, גאולתם של המכונאות ושל המדע: משחק פניני-הזוכוכית. הכפתור הלוחץ את עצמו. האהבה שאינה נזקקת לאובייקט. היופי.

לקום? הלא אני יודע שלא אקום לעולם. עם כיני אגווע. חול. ארבה. עיור ואדום, אינסופי וטורף, כמו שוקיים. אל תרמה את עצמך: אין לך אלא מה שעניך רואות. תמיד אתה נשאר במקום, גם כשהתחנה זורמת, והכלבים נובחים, והעצים פורשים את צמרותיהם ועפים להם, והאוויר הנע בחוץ מספר לאזנך השמאלית את שאזנך הימנית, הנתונה בפנים, לא קלטה עדיין, והכביש נמס ומתאייד תחת הגלגלים העומדים על מקומם. הם מתרחקים ממני, כמו ממצורע, כולם. אפילו ערפיליות הכוכבים המרוחקות ביותר. הנה תנועת ידי מחייכת אלי מתוך העבר הקרוב, מגופפת לי שלום במטפחת לבנה, נוסעת. רק השעון (לקום! לקום!) נושם אתי כשיעור כמה תיקתקים. נשיכותיו מכאיבות, אולם קשה לי לשחרר את עצמי ממנו. הם זוחלים, התיקתקים הצורבים הקטנים, ומתהפכים כשפודים באור אדום בין העיניים לבין השמורות. בנות-ימים, יפהפיות של אש! היה נבון: אתה עמן. גם ברע וגם ברע. לחיים ולא למוות. לא תפסוק: לא תגווע: לא תשתנה. תרדוף אחריהן כקו גיאומטרי מתמשך, כפירורי החול אשר על שפת הים. עוף-החול שורף-יולד את עצמו. לנצח, בין הסדין לבין השמיכה, תרדוף אותן במנהרות אפלות שאין להן קץ.

שלא לקום? הרי אסור לנהוג כך. לא ייעשה כן במקומנו, לתת הבכירה תחת הצעירה, בבוקר אפל. ישן בני, ישן. אל תמהר, בין כך תאחר. את כבשת הרש יקח אחר. את כבשת הרש אחר יקח, צמרה היה לבן ורך. לבן היה צמרה: אל תקווה לבנין עמורה. הזמן לך חלומות: רק הטובים יבואו. הרעים, מתוך רועלב, יישארו בבית. לעס בנגיסות קטנות את הקללה המתוקה, התעטף יפה בחרם ובנידוי. הם חמים ולוטפים. שקע עמוק: לבאר אין קרקעית. מי הסטיקס חרישיים כה, וכל שקר חדש הנספג בדם עוטף את אתרוג לבי בזהירות קפדנית. אני יודע: תחליף. אך הוי, אהובתי, לעולם אל תהיי לאמת. אל תאלציני לקחתך עמי אל השעה שבע — אפס — אחת.